Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

26. března 2026*

„Řízení o předběžné otázce – Zemědělství – Mléko a mléčné výrobky – Nařízení (ES) č. 595/2004 – Dodávky neschváleným odběratelům – Článek 24 odst. 1 – Pojem ‚sankce‘ – Doplňková dávka k tíži producenta – Dávka vypočtená z celkového množství dodaného výrobku – Zásada proporcionality – Právo na obhajobu a právo na účinnou právní ochranu“

Ve věci C-294/25,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie) ze dne 15. dubna 2025, došlým Soudnímu dvoru dne 17. dubna 2025, v řízení

**UD**, **VO, GT a KJ**, vlastním jménem a jako společníci Società Agricola UD e co.,

**BF**, vlastním jménem a jako vlastník stejnojmenného zemědělského podniku,

**IJ**, **BP a LR**, vlastním jménem a jako společníci Azienda agricola IJ, BP a LR s.s.

proti

**Agenzia Veneta per i pagamenti in agricoltura (AVEPA),**

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení: I. Ziemele, předsedkyně senátu, A. Kumin a M. Bošnjak (zpravodaj), soudci,

generální advokát: D. Spielmann,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

– za UD, VO, GT a KJ vlastním jménem a jako společníci Società Agricola UD e co.: M. Aldegheri, avvocata,

– za BF vlastním jménem a jako vlastník stejnojmenného zemědělského podniku: M. Aldegheri a E. Ermondi, avvocate,

* Jednací jazyk: italština.

– za IJ, BP a LR vlastním jménem a jako společníci Azienda agricola IJ, BP a LR s.s.: M. Aldegheri, avvocata,

– za Agenzia Veneta per i pagamenti in agricoltora (AVEPA): A. Cusin, T. Munari, B. Peagno, G. Quarneti a F. Zanlucchi, avvocati,

– za italskou vládu: S. Fiorentino, jako zmocněnec, ve spolupráci s: G. Rocchitta a L. Vignato, avvocati dello Stato,

– za Evropskou komisi: C. Biz a M. Konstantinidis, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

## Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 13 a čl. 14 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 1392/2001 ze dne 9. července 2001, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady č. 3950/92, kterým se zavádí doplňková dávka v odvětví mléka a mléčných výrobků (Úř. věst. 2001, L 187, s. 19; Zvl. vyd. 03/33, s. 104), článku 23 a čl. 24 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 595/2004 ze dne 30. března 2004, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1788/2003, kterým se stanoví dávka v odvětví mléka a mléčných výrobků (Úř. věst. 2004, L 94, s. 22), jakož i zásady právní jistoty, ochrany legitimního očekávání, proporcionality, rovnosti a zákazu diskriminace.

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi UD, VO, GT a KJ vlastním jménem a jako společníci Società Agricola UD e co., BF vlastním jménem a jako vlastník stejnojmenného zemědělského podniku, jakož i IJ, BP a LR vlastním jménem a jako společníci Azienda agricola IJ, BP a LR s.s., a Agenzia Veneta per i pagamenti in agricoltura (AVEPA) (Platební agentura pro Benátsko, Itálie) ve věci uložení doplňkových dávek z množství mléka, která tito žalobci v původním řízení dodali neschváleným odběratelům.

### Právní rámec

#### *Nařízení (ES) č. 1788/2003*

3 Body 3 a 22 odůvodnění nařízení Rady (ES) č. 1788/2003 ze dne 29. září 2003, kterým se stanoví dávka v odvětví mléka a mléčných výrobků (Úř. věst. 2003, L 270, s. 123; Zvl. vyd. 03/40, s. 391), které bylo zrušeno nařízením Rady (ES) č. 1234/2007 ze dne 22. října 2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty („jednotné nařízení o společné organizaci trhů“) (Úř. věst. 2007, L 199, s. 1), uváděly.

„(3) Hlavním účelem režimu je snížit nerovnováhu mezi nabídkou a poptávkou na trhu s mlékem a mléčnými výrobky a strukturální přebytky vyplývající z této nerovnováhy, a tím dosáhnout lepší vyváženosti trhu. […]

[…]

(22) Hlavním účelem dávky stanovené v tomto nařízení je regulace a stabilizace trhu s mlékem a mléčnými výrobky. […]“

4 Článek 1 nařízení č. 1788/2003, nadepsaný „Oblast použití“, stanovil:

„1. Od 1. dubna 2004 se na jedenáct po sobě následujících období dvanácti měsíců (dále jen ‚období dvanácti měsíců‘) zavádí dávka (dále jen ‚dávka‘) z množství kravského mléka a jiných mléčných výrobků, která jsou uváděna na trh během dotyčného období dvanácti měsíců a která překračují vnitrostátní referenční množství stanovená v příloze I.

2. Tato množství se rozdělí mezi producenty podle ustanovení článku 6, přičemž se rozlišuje mezi dodávkami a přímým prodejem podle jejich vymezení v článku 5. Překročení vnitrostátního referenčního množství a z toho vyplývající dávku stanoví na vnitrostátní úrovni každý členský stát v souladu s kapitolou 3, a to vždy samostatně pro dodávky a pro přímý prodej.

[…]“

5 Článek 4 uvedeného nařízení, nadepsaný „Příspěvek producentů na dlužnou dávku“, stanovil:

„Podle článků 10 a 12 se dávka v plné výši rozdělí mezi producenty, kteří se podíleli na každém z překročení vnitrostátních referenčních množství uvedených v čl. 1 odst. 2.

Aniž jsou dotčeny čl. 10 odst. 3 a čl. 12 odst. 1, odpovídají producenti členskému státu za úhradu svého příspěvku na dlužnou dávku vypočteného podle kapitoly 3, a to na základě pouhé skutečnosti, že překročili referenční množství, která měli k dispozici.“

6 Článek 22 uvedeného nařízení, nadepsaný „Použití dávky“, stanovil:

„Dávka se považuje za součást intervenčních opatření určených ke stabilizaci zemědělských trhů a použije se k financování výdajů v odvětví mléka.“

### *Nařízení č. 1392/2001*

7 Článek 13 nařízení č. 1392/2001, nadepsaný „Schválení odběratele“, stanovil:

„1. Aby odběratel mohl působit na území členského státu, musí jej tento členský stát schválit.

[…]

3. Aniž jsou dotčeny sankce, které stanovil nebo stanoví dotyčný členský stát, schválení se odejme, pokud přestanou být plněny podmínky stanovené v odst. 2 písm. a) a b). […].

[…]“

8 Článek 14 tohoto nařízení, nadepsaný „Povinnosti odběratele a producenta“, v odstavci 1 stanovil:

„Producent se musí přesvědčit o tom, že odběratel, jemuž dodává, je schválen. Členské státy mohou stanovit sankce v případě dodávek neschváleným odběratelům.“

*Nařízení (ES) č. 595/2004*

9 Bod 6 odůvodnění nařízení č. 595/2004 zní následovně:

„Na jedné straně je bezpodmínečně nutné kontrolovat správnost údajů sdělovaných odběrateli a producenty a na straně druhé je třeba zajistit, aby dávky zatížily producenty odpovědné za překročení vnitrostátních referenčních množství. Za tímto účelem se jeví nezbytným zdůraznit roli členských států, pokud jde o kontrolní opatření a sankce, které musí stanovit s cílem zajistit řádný výběr dávky. Především musí členské státy na základě analýzy rizik vypracovat na každé dvanáctiměsíční období vnitrostátní kontrolní plán a provádět kontroly na úrovni hospodářství, na úrovni přepravy a na úrovni odběratelů s cílem odstranit možné nesrovnalosti a podvody. Rovněž je nutné stanovit lhůty a počet nezbytných kontrol, které v rámci určité lhůty umožní ověřit, zda všechny dotčené osoby dodržují tento režim. Proto je nezbytné stanovit sankce pro případné nedodržování těchto základních požadavků.“

10 Článek 23 tohoto nařízení, nadepsaný „Schvalování odběratelů“, stanoví:

„1. Aby mohli od producentů nakupovat mléko a působit na území členského státu, musí být odběratelé dotyčným státem schváleni.

[…]

3. Aniž jsou dotčeny sankce stanovené dotyčným členským státem, schválení se odejme, nejsou-li již plněny podmínky stanovené v odst. 2 písm. a) a b).

[…]“

11 Článek 24 uvedeného nařízení nadepsaný „Povinnosti odběratelů a producentů“, v odstavci 1 stanoví:

„Producent se musí přesvědčit o tom, že odběratel, jemuž dodává, je schválen. Členské státy mohou stanovit sankce v případě dodávek neschváleným odběratelům.“

12 Podle čl. 28 prvního pododstavce a čl. 29 druhého pododstavce nařízení č. 595/2004 bylo nařízení č. 1392/2001 zrušeno s účinností od 1. dubna 2004.

*Italské právo*

13 Le decreto legge n. 49/2003 – Riforma della normativa in tema di applicazione del prelievo supplementare nel settore del latte e dei prodotti lattiero-caseari (nařízení s mocí zákona č. 49/2003 o reformě právní úpravy týkající se použití doplňkové dávky v odvětví mléka a mléčných výrobků) ze dne 28. března 2003 (GURI č. 75, ze dne 31. března 2003, s. 4) ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „nařízení s mocí zákona č. 49/2003“) má za cíl provést relevantní ustanovení nařízení č. 1392/2001 a poté ustanovení nařízení č. 595/2004.

14 Článek 4 tohoto nařízení s mocí zákona v odstavcích 2 a 4 stanoví:

„2. Každý producent je povinen se ujistit, že odběratel, kterému hodlá dodávat mléko, je schválen ve smyslu tohoto článku; mléko nebo mléčný ekvivalent dodaný neschválenému odběrateli podléhá v plné výši doplňkové dávce, kterou je povinen uhradit producent.

[…]

4. Odběrateli, který jedná bez schválení uvedeného v tomto článku, se uloží správní sankce ve výši doplňkové dávky z celkového množství produktu odebraného bez schválení.“

## Spor v původním řízení a předběžná otázka

15 Žalobci v původním řízení, společníci nebo vlastníci tří zemědělských podniků, prodali svou produkci mléka za období uvádění na trh 2005 až 2006 společnosti Società Cooperativa Latte 2001 Soc. coop. arl. Schválení této společnosti jako odběratele bylo přitom odejmuto decreto n. 1214 del Direttore generale agricoltura della Regione Lombardia (nařízení č. 1214 generálního ředitele pro zemědělství regionu Lombardie) ze dne 1. února 2005.

16 Poté, co bylo zjištěno, že během tohoto období uvádění na trh dodávali žalobci mléko neschválenému odběrateli, čímž porušili čl. 24 odst. 1 nařízení č. 595/2004 a čl. 4 odst. 2 nařízení s mocí zákona č. 49/2003, vydala AVEPA vůči nim platební příkazy.

17 Vzhledem k tomu, že jejich žaloby proti těmto příkazům byly v prvním stupni v podstatě zamítnuty, podali žalobci v původním řízení proti dotčeným rozsudkům odvolání ke Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie), která je předkládajícím soudem. Před tímto soudem zejména tvrdí, že rozhodnutí, jejichž zrušení se domáhají, musí být kvalifikováno jako správní sankce ve smyslu vnitrostátního práva.

18 V tomto ohledu předkládající soud poznamenává, že pro účely splnění povinnosti přijmout sankce v případě dodávek mléka nebo mléčných výrobků neschválenému odběrateli, která je stanovena nejprve v čl. 14 odst. 1 nařízení č. 1392/2001 a poté v čl. 24 odst. 1 nařízení č. 595/2004, stanovil italský zákonodárce dvě různá opatření. Kromě správní sankce, kterou lze uložit odběrateli podle čl. 4 odst. 4 nařízení s mocí zákona č. 49/2003, totiž čl. 4 odst. 2 tohoto nařízení s mocí zákona stanoví doplňkovou dávku k tíži producenta (dále jen „dotčené opatření“).

19 Podle judikatury jak předkládajícího soudu, tak Corte di Cassazione (Kasační soud, Itálie) není toto opatření považováno za správní sankci ve vlastním slova smyslu, ale za opatření k vyrovnání trhu spočívající v úplném navrácení množství dodaného neschválenému odběrateli. Žalobci v původním řízení jsou však názoru, že uvedené opatření představuje opatření neslučitelné s unijním právem, které stanoví uplatnění dávky pouze do výše množství mléka, jež přesahují referenční množství stanovená na základě nařízení č. 1788/2003.

20 V této souvislosti má předkládající soud za to, že unijní normotvůrce zavedl regulační systém, pokud jde o kontroly a povinnosti umožňující zajistit fungování systému regulace trhu s mlékem a mléčnými výrobky, přičemž ponechal členským státům široký prostor pro uvážení, pokud jde o volbu důsledků v případě nesplnění těchto požadavků. Tyto státy by tak mohly producentům uložit opatření, která nepředstavují správní sankce v užším slova smyslu, ale opatření k obnovení rovnováhy trhu odpovídající požadavkům daného odvětví.

21 Za těchto okolností se Consiglio di Stato (Státní rada) rozhodla přerušit řízení a předložit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být [unijní] právo, a zejména článek 23 a čl. 24 odst. 1 nařízení [č.595/2004] – a před ním článek 13 a čl. 14 odst. 1 nařízení [č. 1392/2001] – jakož i zásady právní jistoty, [ochrany] legitimního očekávání, proporcionality, rovnosti a zákazu diskriminace, vykládáno v tom smyslu, že brání takové právní úpravě, jako je pravidlo stanovené italským právním řádem, která v případě dodání neschválenému odběrateli stanoví, že dodané mléko nebo mléčné ekvivalenty podléhají doplňkové dávce, kterou platí producent?“

## K předběžné otázce

22 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen. Z pohledu této logiky je na Soudním dvoru, aby případně přeformuloval otázky, které jsou mu položeny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. ledna 2026, Imballaggi Piemontesi, C-588/24, EU:C:2026:14, bod 35 a citovaná judikatura).

23 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že i když se položená otázka týká článku 13 a čl. 14 odst. 1 nařízení č. 1392/2001, pro její zodpovězení jsou relevantní pouze ustanovení nařízení č. 595/2004. Toto nařízení totiž podle svého čl. 28 prvního pododstavce a čl. 29 druhého pododstavce zrušilo s účinností od 1. dubna 2004 nařízení č. 1392/2001 a věc v původním řízení se týká dodávek mléka uskutečněných po tomto datu.

24 Zadruhé, jelikož se předběžná otázka týká článku 23 nařízení č. 595/2004, je třeba podoktnout, že odstavec 3 tohoto článku se týká pouze sankcí, které lze případně uložit odběrateli v případě odejmutí jeho schválení, kdežto předkládající soud se zabývá především rozsahem sankčních pravomocí přiznaných členským státům vůči producentům mléka a mléčných výrobků podle čl. 24 odst. 1 tohoto nařízení, podle něhož tyto státy stanoví sankce v případě dodávek mléka neschválenému odběrateli.

25 Zatřetí, pokud jde o zásady právní jistoty, ochrany legitimního očekávání, rovnosti a zákazu diskriminace, které jsou rovněž zmíněny ve znění předběžné otázky, předkládající soud neuvádí důvody, které jej vedly k tomu, že si klad otázku ohledně výkladu těchto obecných zásad unijního práva, ani souvislost, kterou spatřuje mezi těmito zásadami a vnitrostátními právními předpisy použitelnými ve sporu v původním řízení, na rozdíl od toho, co vyžaduje čl. 94 písm. c) jednacího řádu Soudního dvora (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. listopadu 2023, Commune d’Ans, C-148/22, EU:C:2023:924, bod 46 a citovaná judikatura). Vzhledem k tomu, že v tomto ohledu nejsou k dispozici dostatečné údaje, je předběžná otázka v rozsahu, v němž se týká uvedených zásad, nepřípustná.

26 S ohledem na tato upřesnění je třeba mít za to, že podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 24 odst. 1 nařízení č. 595/2004 a zásada proporcionality vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která v případě dodávky mléka neschválenému odběrateli stanoví, že veškeré dodané mléko podléhá doplňkové dávce k tíži producenta.

27 V první řadě je třeba zaprvé připomenout, že podle čl. 4 prvního pododstavce nařízení č. 1788/2003 se doplňková dávka podle článku 1 tohoto nařízení rozdělí mezi producenty, kteří přispěli k překročení referenčních množství. Z článku 4 druhého pododstavce uvedeného nařízení vyplývá, že producenti odpovídají členskému státu za úhradu svého příspěvku na dlužnou dávku, a to na základě pouhé skutečnosti, že překročili referenční množství, která měli k dispozici.

28 Soudní dvůr se již vyjádřil k právní povaze doplňkové dávky z mléka a upřesnil, že ustanovení, která tuto dávku zavádějí, nejsou trestněprávní předpisy, ale že představuje omezení vyplývající přímo z pravidel týkajících se společné organizace trhu s mlékem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 25. března 2004, Cooperativa Lattepiù a další, C-231/00, C-303/00 a C-451/00, EU:C:2004:178, bod 74; ze dne 15. července 2004, Gerekens a Procola, C-459/02, EU:C:2004:454, body 34 až 37, a ze dne 21. června 2005, Azienda Agricola Balconi Andrea, C-162/03, C-185/03, C-44/04, C-45/04, C-223/04, C-224/04, C-271/04 a C-272/04, EU:C:2005:399, body 22, 23 a 28).

29 Doplňková dávka se tedy považuje za součást intervenčních opatření určených k regulaci zemědělských trhů a použije se k financování výdajů v odvětví mléka. Doplňková dávka má, vedle svého zřejmého cíle přimět producenty mléka k dodržování jim přidělených referenčních množství, i hospodářský cíl v rozsahu, v němž má Evropská unie opatřit prostředky, které budou zapotřebí pro odbyt produkce uskutečněné producenty při překročení jejich kvót (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. června 2019, Azienda Agricola Barausse Antonio e Gabriele, C-348/18, EU:C:2019:545, bod 53 a citovaná judikatura).

30 V rozsahu, v němž je cílem doplňkové dávky obnovit rovnováhu mezi nabídkou a poptávkou na trhu mléka, který se vyznačuje strukturálními přebytky, prostřednictvím omezení produkce mléka, sleduje tato dávka cíle racionálního rozvoje produkce mléka a rovněž cíl zajistit odpovídající životní úroveň zemědělského obyvatelstva tím, že přispívá ke stabilizaci jeho příjmů (rozsudek ze dne 27. června 2019, Azienda Agricola Barausse Antonio e Gabriele, C-348/18, EU:C:2019:545, bod 52 a citovaná judikatura).

31 Zadruhé podle čl. 24 odst. 1 nařízení č. 595/2004 mohou členské státy stanovit sankce v případě dodávek neschváleným odběratelům. Toto ustanovení musí být vykládáno ve světle bodu 6 odůvodnění nařízení č. 595/2004, podle kterého musí členské státy stanovit kontroly a sankce s cílem zajistit řádný výběr dávky stanovené nařízením č. 1788/2003.

32 I když nařízení č. 595/2004 výslovně nestanoví, že adresátem sankcí uvedených v čl. 24 odst. 1 tohoto nařízení, které přijal členský stát, je producent, nic ve znění ani v kontextu tohoto ustanovení tomu nebrání.

33 Zatřetí z výše uvedeného vyplývá, že nařízení č. 1788/2003 a nařízení č. 595/2004 rozlišují mezi doplňkovou dávkou zavedenou článkem 1 nařízení č. 1788/2003, rozdělenou mezi producenty, kteří přispěli k překročení referenčních množství a odpovídají členskému státu za úhradu svého příspěvku na dlužnou dávku, a to na základě pouhé skutečnosti, že překročili referenční množství, která měli k dispozici, a sankcemi zavedenými zejména na základě čl. 24 odst. 1 nařízení č. 595/2004, které se vztahují na producenty v případě nedodržení podmínek režimu této dávky.

34 V projednávaném případě je podle vnitrostátní právní úpravy dotčené ve věci v původním řízení, podle které mléko nebo mléčný ekvivalent dodané neschválenému odběrateli zcela podléhají doplňkové dávce hrazené producentem, nedodržení podmínek režimu této dávky v podstatě postaveno na roveň překročení referenčních množství, která měl k dispozici, tímto producentem. Ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, sice vyplývá, že cílem dotčeného opatření je znovu

začlenit do režimu mléčných kvót celé množství mléka dodané neschválenému odběrateli, aby bylo možné zejména správně určit základ pro výpočet dávky stanovené nařízením č. 1788/2003, nic to však nemění na tom, že jeho uplatnění není vyvoláno nadměrnou produkcí, ale nedodržením příslušných podmínek, a že takové opatření tedy není pouhým logickým důsledkem režimu dávek zavedeného nařízením č. 1788/2003 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. ledna 1999, Wilkens, C-181/96, EU:C:1999:29, bod 38).

35 I kdyby bylo dotčené opatření považováno ve vnitrostátním právu za opatření regulace trhu s mlékem, je nutno konstatovat, že s výhradou ověření předkládajícím soudem není cílem tohoto opatření snížit strukturální přebytky produkce a omezit produkci mléka, ale pouze napravit rovnováhu narušující účinky dodávek mléka neschváleným odběratelům na tomto trhu, avšak neovlivnit produkci mléka jako takovou.

36 Vzhledem k těmto znakům se jeví, že toto opatření může spadat pod pojem „sankce“ ve smyslu čl. 24 odst. 1 nařízení č. 595/2004. To platí tím spíše, že dotčené opatření zahrnuje i množství mléka, na které se vztahují kvóty, které mají k dispozici dotčení producenti, a jeho cílem je rovněž sankcionovat obcházení systému sledování a kontroly vnitrostátních referenčních množství uvedených v bodě 6 odůvodnění tohoto nařízení, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

37 Pokud jde v druhé řadě o otázku, zda je dotčené opatření v souladu s čl. 24 odst. 1 nařízení č. 595/2004, je třeba připomenout, že pokud nařízení Unie neobsahuje žádné zvláštní ustanovení, které stanoví sankci za porušení tohoto nařízení, nebo pokud v tomto ohledu odkazuje na vnitrostátní předpisy, čl. 4 odst. 3 Smlouvy o EU ukládá členským státům povinnost přijmout veškerá opatření k zajištění působnosti a účinnosti unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 20. prosince 2017, Vaditrans, C-102/16, EU:C:2017:1012, bod 55 a citovaná judikatura, a ze dne 3. dubna 2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie, C-617/17, EU:C:2019:283, bod 37). I když je členským státům ponechána volba použitelných sankcí, musí zejména zajistit, aby byla porušení tohoto práva potrestána podle podobných hmotněprávních a procesních pravidel jako podobně závažná porušení vnitrostátního práva, přičemž sankce musí být vždy účinná, přiměřená a odrazující (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. září 2024, Neves 77 Solutions, C-351/22, EU:C:2024:723, bod 76 a citovaná judikatura).

38 Sankční opatření stanovená vnitrostátními právními předpisy zejména nesmějí překračovat meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení legitimních cílů sledovaných těmito právními předpisy, ani nesmějí být nepřiměřená vzhledem k těmto cílům a přísnost těchto opatření musí být rovněž přiměřená závažnosti porušení, která postihují, zejména zajištěním skutečně odrazujícího účinku (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. července 2000, Molkereigenossenschaft Wiedergeltingen, C-356/97, EU:C:2000:364, body 35 a 36, a ze dne 10. září 2024, Neves 77 Solutions, C-351/22, EU:C:2024:723, bod 77 a citovaná judikatura).

39 Je na předkládajícím soudu, který má jako jediný pravomoc vykládat a uplatňovat vnitrostátní právo, aby posoudil, zda v projednávané věci splňuje dotčené opatření požadavky připomenuté v bodech 37 a 38 tohoto rozsudku. Je však třeba uvést, že s ohledem na význam, který je třeba přikládat cíli spočívajícímu v zajištění řádného výběru příspěvku na dávku stanovenou nařízením č. 1788/2003 a v zajištění dodržování režimu dávek všemi subjekty, připomenutému v bodě 31 tohoto rozsudku, jakož i obecně řádnému fungování systému mléčných kvót jako celku, se pouhá okolnost, že se dotčené opatření vztahuje i na množství mléka, na která se případně vztahuje mléčná kvóta, nejeví na první pohled jako nepřiměřené.

40 Kromě toho s ohledem na argumentaci žalobců v původním řízení, podle které by se na dotčené opatření měla vztahovat vnitrostátní pravidla použitelná na správní sankce, což by jim umožnilo požívat procesních záruk, které jsou s takovými opatřeními spojeny podle vnitrostátního práva, je třeba ještě připomenout, že podle čl. 51 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) jsou ustanovení Listiny určena členským státům, pokud uplatňují právo Unie. V rámci řízení vedeného podle ustanovení vnitrostátního práva, kterými se provádí čl. 24 odst. 1 nařízení č. 595/2004 v oblasti sankcí v případě dodávek neschválenému odběrateli, musí tedy adresát sankce požívat procesních záruk, které vyplývají zejména z práva na obhajobu a z čl. 47 prvního pododstavce Listiny, který zakotvuje právo na účinnou právní ochranu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. září 2021, Adler Real Estate a další, C-546/18, EU:C:2021:711, body 40 až 43 a 48). To platí bez ohledu na konkrétní právní kvalifikaci, kterou takovému sankčnímu opatření poskytuje vnitrostátní zákonodárce v rámci vnitrostátního práva.

41 Je opět na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda dotčené opatření, jakož i postup, který vedl k jeho přijetí, splňují tyto požadavky.

42 S ohledem na výše uvedené důvody je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 24 odst. 1 nařízení č. 595/2004 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která v případě dodávky mléka neschválenému odběrateli stanoví, že veškeré dodané mléko podléhá doplňkové dávce k tíži producenta, s výhradou dodržení účinné, přiměřené a odrazující povahy tohoto opatření. Způsob přijetí tohoto sankčního opatření, jakož i podmínky umožňující producentovi napadnout jej u soudu však musí splňovat požadavky vyplývající zejména z práva na obhajobu a z článku 47 Listiny.

## K nákladům řízení

43 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

**Článek 24 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 595/2004 ze dne 30. března 2004, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1788/2003, kterým se stanoví dávka v odvětví mléka a mléčných výrobků,**

**musí být vykládán v tom smyslu, že**

**nebrání vnitrostátní právní úpravě, která v případě dodávky mléka neschválenému odběrateli stanoví, že veškeré dodané mléko podléhá doplňkové dávce k tíži producenta, s výhradou dodržení účinné, přiměřené a odrazující povahy tohoto opatření. Způsob přijetí tohoto sankčního opatření, jakož i podmínky umožňující producentovi napadnout jej u soudu však musí splňovat požadavky vyplývající zejména z práva na obhajobu a z článku 47 Listiny základních práv Evropské unie.**

Podpisy